ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του Μιχάλη Χονδροκούκη

Υπάρχουν πολλά κριτήρια με βάση τα οποία μπορούμε να κρίνουμε το εκλογικό αποτέλεσμα. Όμως, το ζήτημα είναι να προσδιορίσουμε το κατάλληλο κριτήριο, ώστε η ερμηνεία να εξηγεί την ουσία των εξελίξεων και όχι να επισημαίνει απλώς κάποια από τις πολλές πλευρές του εξεταζόμενου φαινομένου. Συνεπώς, το κριτήριο οφείλει να είναι τέτοιο που να αναφέρεται στο κύριο πολιτικό ζήτημα της περιόδου που διανύουμε και να εντοπίζει το συγκεκριμένο πολιτικό διακύβευμα. Γενικά, τα διάφορα κριτήρια που χρησιμοποιούνται, συνειδητά ή ασυνείδητα, για την αποτίμηση του αποτελέσματος των εκλογών, διαφέρουν ως προς το βαθμό διείσδυσης από το φαινόμενο στην ουσία των πραγμάτων και ως προς το ποιο πολιτικό ζήτημα θεωρούν ως κύριο της περιόδου. Στο παρόν άρθρο εξετάζονται τα εξής κριτήρια: α) το πρόσωπο, β) Αριστερά ή Δεξιά, γ) Μνημονιακή ή Αντιμνημονιακή κυβέρνηση, δ) εντός της ΕΕ ή ρήξη και έξοδος από την ΕΕ με αντιιμπεριαλιστική λαϊκή κυβέρνηση.

α) Το πρόσωπο

Το κριτήριο της αλλαγής προσώπου είναι το λιγότερο διεισδυτικό στην ουσία των πολιτικών εξελίξεων και στέκεται μόνο στην πιο άμεσα αισθητή εκδήλωση του φαινομένου: η πολιτική του κόμματος ή των κομμάτων της κυβέρνησης γίνεται αντιληπτή ως προσωπική πολιτική βούληση του πρωθυπουργού (και όχι ως πολιτική εξυπηρέτησης των συμφερόντων μιας συγκεκριμένης τάξης). Έτσι, η αντιλαϊκή πολιτική της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ(-ΔΗΜΑΡ) κατανοείται είτε ως κακός σχεδιασμός των ανίκανων Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη είτε ως σκοπιμότητα του κακού και απαίσιου χαλίφη Σαμαρά, του μοχθηρού, ζηλόφθονος και μισάνθρωπου Βενιζέλου που θέλει να γίνει χαλίφης στη θέση του χαλίφη, και του θλιβερού και απελπισμένου βαστάζου τους του Κουβέλη.

Σύμφωνα με αυτό το κριτήριο, το αποτέλεσμα των εκλογών είναι καλό, εκτός κι αν ο Τσίπρας αποδειχθεί είτε πιο ανίκανος από τους προηγούμενους είτε πιο ύπουλος και μοχθηρός και εκμεταλλευτεί την εμπιστοσύνη που του έδειξε ο λαός.

Αυτό το κριτήριο είναι εξαιρετικά επιφανειακό και επισφαλές, καθώς αντιμετωπίζει

εσφαλμένα την πολιτική σαν αποκλειστικό ζήτημα προσώπων και ψυχολογικοποιεί τα κοινωνικά και πολιτικά φαινόμενα.

Παράδειγμα 1ο: Αιτία του Β΄ παγκόσμιου πολέμου είναι ο «παράφρων» Χίτλερ και όχι οι ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις του γερμανικού και μιας σημαντικής μερίδας του αμερικανικού μονοπωλιακού κεφαλαίου που συνεργάστηκαν με βασικούς στόχους το πλήγμα της Σοβιετικής Ένωσης και την ανακοπή της σοσιαλιστικής ανάπτυξης, καθώς και την πολεμική επίλυση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων.

Παράδειγμα 2ο: Αιτία της δικτατορίας στην Ελλάδα είναι ο επίσης «παράφρων» δικτάτορας Παπαδόπουλος και το επιτελείο του που «ήταν για τα σίδερα» και όχι το οργανωμένο σχέδιο της CIAκαι των άλλων αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών που εκείνη την εποχή έστηναν τη μία χούντα μετά την άλλη σε χώρες όλου του κόσμου, εξυπηρετώντας τις εκάστοτε επιδιώξεις τους.

Παράδειγμα 3ο: Αιτία του δανεισμού της Ελλάδας με ληστρικούς όρους, υπαγωγή στο αγγλικό δίκαιο και απώλεια της εθνικής κυριαρχίας, είναι η οικονομική ανικανότητα των Καραμανλή-Παπανδρέου και όχι ο σχεδιασμός των ξένων και ντόπιων μονοπωλίων για μεγαλύτερη κερδοφορία.

Παράδειγμα 4ο: Αιτία της μνημονιακής λιτότητας σήμερα στην Ελλάδα είναι η λανθασμένη πολιτική και η ανικανότητα των Σαμαρά-Βενιζέλου(-και ολίγον τι από Κουβέλη), της στενοκέφαλης Μέρκελ και των αφηρημένων τροϊκανών υπαλλήλων που κάνουν λάθη στους συντελεστές και όχι ο σχεδιασμός των ξένων και ντόπιων μονοπωλίων και ιμπεριαλιστικών μηχανισμών (κατά κύριο λόγο των ΔΝΤ (ΗΠΑ) και ΕΚΤ (ΕΕ) κατ’ εντολή των οποίων δρουν οι Σαμαράς-Βενιζέλος-Μέρκελ) για ακόμη μεγαλύτερη κερδοφορία, προσωρινή υπέρβαση της οικονομικής κρίσης εις βάρος του λαού και διαμόρφωση μιας νέας εργασιακής και πολιτικής πραγματικότητας, με ένταση της εκμετάλλευσης και εκφασισμό της κοινωνίας.

β) Αριστερά ή Δεξιά

Το κριτήριο αλλαγής της κυβέρνησης από τη Δεξιά στην Αριστερά επιτυγχάνει μια στοιχειώδη διείσδυση στο φαινόμενο, ξεφεύγοντας από την ψυχολογικοποίηση των κοινωνικών και πολιτικών φαινομένων: η πολιτική του κόμματος ή των κομμάτων της κυβέρνησης γίνεται αντιληπτή ως απόρροια της ιδεολογίας του κόμματος, η οποία και καθορίζεται από την κοινωνική τάξη που εκπροσωπεί (αυτό το δεύτερο δε γίνεται πάντα αντιληπτό, καθώς οι ιδέες συχνά αντιμετωπίζονται ως αυτόνομες υπάρξεις). Έτσι, η

αντιλαϊκή πολιτική της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ(-ΔΗΜΑΡ) κατανοείται ως απόρροια της δεξιάς φιλελεύθερης αστικής ιδεολογίας, που εκφράζει τα συμφέροντα της αστικής τάξης εις βάρος, αναγκαστικά, του λαού.

Σύμφωνα με αυτό το κριτήριο, το αποτέλεσμα των εκλογών δεν είναι απαραίτητα καλό, λόγω της ιδεολογικής ασάφειας που περιβάλλει την έννοια της Αριστεράς. Και εξηγούμε: Το ποιοι ανήκουν στην Αριστερά καθορίζεται (εάν έχει νόημα να καθορίζεται) από διάφορες παραμέτρους, όπως τη γενική αναφορά στο σοσιαλισμό (με τον όποιο προσδιορισμό) ως στόχο, αλλά εξαρτάται και από τη συγκεκριμένη ιστορική περίοδο και την ιδιαιτερότητα του συγκεκριμένου πολιτικού μορφώματος. Για παράδειγμα, στις αρχές του 20ου αιώνα η σοσιαλδημοκρατία εντασσόταν στην Αριστερά, ενώ σήμερα είναι ξεκάθαρο ότι εκπροσωπεί το μεγάλο κεφάλαιο και η όποια αναφορά της στο σοσιαλισμό είναι μόνο παραπλανητική και τυχοδιωκτική. Κατά τα άλλα, σήμερα κατατάσσονται στην Αριστερά λενινιστές, σταλινικοί, τροτσκιστές, μαοϊκοί, λουξεμπουργκικοί, γκραμσιανοί, συμβουλιακοί, γκεβαρικοί, αλτουσεριανοί, ευρωκομμουνιστές, αριστεροί οικολόγοι και ό,τι άλλο έκριναν οι αγωνιστές ανά την ιστορία ότι μπορεί να απομονωθεί και να εμβληματοποιηθεί. (Δηλώσεις του τύπου «είμαστε κομμουνιστές και όχι αριστεροί» δε φαίνεται να αλλάζουν την εμπεδωμένη, αλλά και συγκεχυμένη αντίληψη του λαού για την γενική πολιτική χωροταξία.) Αυτή η ασάφεια και η αδυναμία να προσδιοριστεί με ακρίβεια το πολιτικό στίγμα της Αριστεράς περιπλέκει κάπως τα πράγματα, διότι το ιδιαίτερο ρεύμα του εκάστοτε κρίνοντος καθορίζει και την αντίληψή του για την «αριστεροσύνη» του κρινόμενου. Έτσι, π.χ. ένας λενινιστής δε βλέπει την ιστορική δικαίωση του κομμουνιστικού κινήματος στην εκλογική νίκη του ρεφορμιστικού ΣΥΡΙΖΑ, αλλά μια διαδικασία ενσωμάτωσης, ενώ ένας επίγονος του ευρωκομμουνισμού αγάλλεται από την επίτευξη του βασικού του στόχου, της κυβερνητικής διαχείρισης του καπιταλισμού (αλλά φυσικά με τις αξίες της ανθρωπιάς, της δικαιοσύνης και ό,τι άλλο στέκεται εντός των ορίων και των συνθημάτων της αστικής τάξης από τη μακρινή και ανεπιστρεπτί ξεπερασμένη επαναστατική εποχή της).

Σύμφωνα, λοιπόν, με αυτό το κριτήριο, εάν ο κρίνων ανήκει στους επιγόνους του ευρωκομμουνισμού (ή σε κάποια πρώην μαοϊκή ή νυν τροτσκιστική οργάνωση που έχει προσκολληθεί στο σώμα του ΣΥΡΙΖΑ με δήθεν στόχο την ώθησή του σε πιο ριζοσπαστικές θέσεις), το αποτέλεσμα των εκλογών είναι κατ’ εξοχήν καλό. Για τους νέους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ, που αποτελούν το βασικό σώμα των ψηφοφόρων και τον πραγματικό μοχλό της εκλογικής νίκης (έναντι του παραδοσιακού 4,5%), οι οποίοι σημειωτέον προέρχονται κατά κύριο λόγο από τις διαρροές των ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ, για αυτούς το αποτέλεσμα είναι καλό ως το απαραίτητο πρώτο βήμα-προϋπόθεση για την αναμενόμενη σχετικά άμεση ικανοποίηση των προσδοκιών τους. Για την υπόλοιπη «βεντάλια» της Αριστεράς, η

αποτίμηση ποικίλει ανάλογα με τις εκτιμήσεις για τα συστημικά όρια του ΣΥΡΙΖΑ και κυμαίνεται από την απλή επιφύλαξη και την καλόπιστη συζήτηση για «περίοδο χάριτος», έως το φόβο για βαρύτατες και μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στο λαϊκό κίνημα. Ο φόβος αυτός εδράζεται στην ίδια ασάφεια που προαναφέρθηκε για την Αριστερά, καθώς μια πολιτική αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ (δηλαδή εάν δεν ανατρέψει όλους τους μνημονιακούς νόμους και διατάγματα, εάν δεν επαναφέρει σχετικά άμεσα και για αρχή το βιοτικό επίπεδο του λαού στην προ κρίσης εποχή, εάν ακολούθως δεν ανεβάσει ακόμη περισσότερο αυτό το βιοτικό επίπεδο αναγκάζοντας το κεφάλαιο να χάσει μεγάλο μέρος των κερδών του και εάν δεν προωθήσει τον εκδημοκρατισμό του εκφασιζόμενου κράτους) θα χρεωθεί στο σύνολο της Αριστεράς, ανεξαρτήτως ρεύματος.

Είναι, λοιπόν, καλή για το λαό η νίκη της νεο-ευρωκομμουνιστικής Αριστεράς; Εάν πιστεύει κανείς ότι ο καπιταλισμός χαλιναγωγείται από αριστερές μεταρρυθμίσεις, ότι πλούσιοι και φτωχοί μπορούμε να ζήσουμε μονιασμένοι, οι πλούσιοι λίγο λιγότερο πλούσιοι και οι φτωχοί λίγο λιγότερο φτωχοί, τότε ναι, είναι καλή. Εάν πιστεύει κανείς ότι η ΕΕ είναι ανοιχτή σε «νέες»(!) προτάσεις και ότι οι ιθύνοντες μπορούν να πειστούν με τα κατάλληλα επιχειρήματα να μην εξαθλιώνουν άλλο τους λαούς, τότε και πάλι ναι, η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ είναι καλή. Όμως, εάν πιστεύει κανείς ότι οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί ΕΕ, ΔΝΤ και ΝΑΤΟ (με τους οποίους ο ΣΥΡΙΖΑ δεν επιθυμεί να έρθει σε ρήξη) συγκροτήθηκαν για να απομυζήσουν τους λαούς και δε μεταρρυθμίζονται αλλά ανατρέπονται, τότε όχι, δεν είναι καλή. Βεβαίως, δεν είναι προτιμότερο να βλέπει κανείς στην κυβέρνηση τους θρασύτατους υποτακτικούς των αστών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ (αν και κάποιους θα τους ξαναφάμε στη μάπα υπό τη σκέπη του ΣΥΡΙΖΑ), αλλά με αυτό το αισθητικό κριτήριο επιστρέφει κανείς στην προβληματική αντίληψη της πολιτικής ως ζήτημα προσώπων. Έτσι, αυτό που πρέπει να κάνει ο κάθε καλόπιστος (προς το ΣΥΡΙΖΑ) άνθρωπος είναι να βρίσκεται σε εγρήγορση, να παρακολουθεί τις εξελίξεις, να ελέγχει εάν το βιοτικό επίπεδο του λαού μας βελτιώθηκε σημαντικά εις βάρος του κεφαλαίου, εάν η κυβέρνηση αγωνίζεται για την ανεξαρτησία της χώρας και την παύση της απομύζησης του λαού από τα ντόπια και ξένα μονοπώλια… και εάν όχι, τότε να συνειδητοποιήσει (και να έχει το θάρρος να το αναγνωρίσει ανοιχτά άμεσα και όχι μετά από άλλα τριάντα χρόνια) ότι αυτή η νίκη της Αριστεράς ούτε την ελπίδα έφερε ούτε το λαό λύτρωσε. Εδώ είμαστε όλοι και θα δούμε τι θα γίνει. Η νίκη της «κυβέρνησης της Αριστεράς», έτσι γενικά, δε λέει και πολλά πράγματα.

γ) Μνημονιακή ή Αντιμνημονιακή κυβέρνηση

Το κριτήριο της αλλαγής της Μνημονιακής κυβέρνησης από μια Αντιμνημονιακή εστιάζει περισσότερο σε συγκεκριμένα και πολύ κρίσιμα ζητήματα της περιόδου που διανύουμε και δε

στέκεται με μια γενικότητα στη σφαίρα της ιδεολογίας (όπως το κριτήριο Δεξιά ή Αριστερά): η πολιτική της κυβέρνησης κρίνεται από τη θέση της απέναντι στο Μνημόνιο, εάν το αποδέχεται ή το απορρίπτει, διότι όλα τα προβλήματα του λαού γίνονται αντιληπτά ως προβλήματα που έχουν ως βασική αιτία το Μνημόνιο. Έτσι, η αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ(-ΔΗΜΑΡ) γίνεται αντιληπτή ως εφαρμογή των μνημονιακών νόμων, οι οποίοι είναι απόρροια είτε της σχεδιαστικής ανικανότητας των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ(-ΔΗΜΑΡ) είτε της δουλοπρέπειας και της διαπραγματευτικής ανικανότητάς τους με τους δανειστές.

Σύμφωνα με αυτό το κριτήριο, το αποτέλεσμα των εκλογών είναι καλό, διότι η νέα κυβέρνηση αποτελείται κατά κύριο λόγο από το ΣΥΡΙΖΑ (Αριστερά) και συμπληρώνεται από τους Ανεξάρτητους Έλληνες (Δεξιά) που και οι δύο είναι δεδηλωμένα αντιμνημονιακοί. Όμως, εδώ εγείρεται ένα κρίσιμο ερώτημα:

-Είναι το Μνημόνιο η βασική αιτία των προβλημάτων του λαού;

Οι μνημονιακοί νόμοι επιβλήθηκαν ως «λύση» στο «πρόβλημα» του τεράστιου χρέους της χώρας και τη αδυναμίας αποπληρωμής του λόγω δημοσιονομικών ελλειμμάτων. Από εδώ προκύπτουν και τα ακόλουθα ερωτήματα:

-Γιατί δημιουργήθηκε αυτό το χρέος, που όλο και αυξάνεται με το πέρασμα του χρόνου;

-Γιατί συνάφθηκαν δάνεια με ληστρικούς όρους μεταξύ των οποίων και η απώλεια εθνικής κυριαρχίας;

-Έστω ότι η Αντιμνημονιακή κυβέρνηση καταργεί τους μνημονιακούς νόμους, τί θα αλλάξει σχετικά με το τεράστιο χρέος και την απώλεια της εθνικής κυριαρχίας της χώρας;

-Όσο αναγνωρίζεται και δε θίγεται η δανειακή σύμβαση (που με τόση έμφαση και σπουδή διαχωρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ από το μνημόνιο), δεν παραμένει και το χρέος της χώρας;

-Εάν η Αντιμνημονιακή κυβέρνηση αναγνωρίζει τη δανειακή σύμβαση και δηλώνει ότι δε θα την καταργήσει μονομερώς (γιατί αποδέχεται το μεγαλύτερο μέρος του χρέους και σέβεται τους θεσμούς της ΕΕ και του ΔΝΤ), δε θα παραμείνει η χώρα καταχρεωμένη και σε ομηρία από τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς ΔΝΤ-ΕΚΤ;

-Ο λαός μας δε θα παραμένει το διπλό θύμα της ντόπιας και ξένης εκμετάλλευσης;

-Και αφού το χρέος το πληρώνει ο λαός από το υστέρημά του και την περαιτέρω υποβάθμιση

του βιοτικού του επιπέδου και όχι οι τράπεζες και τα μονοπώλια από τα κέρδη τους, τότε τι είναι αυτό που θα αλλάξει ουσιαστικά στη ζωή μας;

-Εάν η παραγωγική βάση της χώρας αποσαρθρώθηκε σταδιακά λόγω της ένταξής μας στην άλλοτε ΕΟΚ νυν ΕΕ και η Αντιμνημονιακή κυβέρνηση επιμένει στην παραμονή της χώρας και τη λειτουργία της σύμφωνα με το θεσμικό πλαίσιο της ΕΕ, τότε πώς θα προκύψει η παραγωγική ανασυγκρότηση, μια σχετική αυτάρκεια (έστω και διατροφική) και προοπτικά η άρση της εθνικής υποτέλειας και της διπλής εκμετάλλευσης του λαού;

Σύμφωνα με τα παραπάνω, το αποτέλεσμα των εκλογών δεν είναι καλό. Όχι γιατί νίκησε ο ΣΥΡΙΖΑ που είναι κόμμα ταγμένο στην ΕΕ, αλλά γιατί οι εκλογές αποτύπωσαν ότι η συντριπτική πλειοψηφία του λαού δεν είναι διατεθειμένη να στηρίξει μια κυβερνητική πολιτική που θα έρθει σε ρήξη με την ΕΕ και το ΔΝΤ στην προοπτική της εθνικής ανεξαρτησίας, ώστε να μπορέσει να προχωρήσει σε κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας προς όφελος του λαού στην προοπτική του σοσιαλισμού. Βεβαίως, την ευθύνη γι' αυτό την έχει αφ' ενός η καταιγιστική και συστηματική αστική προπαγάνδα, που προσπαθεί να ταυτίσει στη συνείδηση του λαού τα συμφέροντα και τη στρατηγική του κεφαλαίου με τα συμφέροντα και την προοπτική επιβίωσης του λαού, και αφ' ετέρου η αδυναμία των επαναστατικών δυνάμεων της Αριστεράς να συγκροτήσουν ένα μεταβατικό και ριζοσπαστικό πρόγραμμα που να πείθει το λαό ότι αποτελεί την απάντηση στα προβλήματά του στο σήμερα.

δ) Εντός της ΕΕ ή ρήξη και έξοδος από την ΕΕ με αντιιμπεριαλιστική λαϊκή κυβέρνηση

Το κριτήριο της παραμονής ή ρήξης και εξόδου από την ΕΕ αναδεικνύει τη στάση απέναντι στην ΕΕ ως κύρια και πιο καθοριστική: η πολιτική του κόμματος ή των κομμάτων της κυβέρνησης γίνεται αντιληπτή ως απόρροια του θεσμικού πλαισίου και της στρατηγικής της ΕΕ, η οποία ΕΕ από την ίδρυσή της εξυπηρετεί το μονοπωλιακό κεφάλαιο εις βάρος των λαών. Έτσι, η αντιλαϊκή πολιτική των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ(-ΔΗΜΑΡ) κατανοείται ως απόρροια της επιβεβλημένης πολιτικής της ΕΕ, που εκφράζει πρωτίστως τα συμφέροντα των ξένων και δευτερευόντως των ντόπιων μονοπωλίων, εις βάρος του λαού. Αυτή η αντιλαϊκή πολιτική δεν ξεκίνησε με την κρίση των τελευταίων χρόνων, ούτε εκφράστηκε για πρώτη φορά με το μνημόνιο:

-Οι μισθοί και οι συντάξεις (μετά την περίοδο '81-'85 που το ΠΑΣΟΚ εξαγόρασε κοινωνική συναίνεση για τα τριάντα επόμενα χρόνια) μειώνονται σταθερά, ενώ τα κέρδη των επιχειρήσεων πολλαπλασιάζονται.

-Το μοντέλο της ελαστικής εργασίας και της υποαπασχόλησης, που προωθείται δια των οδηγιών της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, εδώ και χρόνια τσακίζει τον εργαζόμενο λαό και πλουτίζει το κεφάλαιο.

-Χρόνια τώρα επιβάλλεται βαρύτατη φορολογία στους μισθωτούς (τόσο δια των άμεσων όσο και των έμμεσων φόρων) δίπλα στη σκανδαλωδώς προνομιακή μεταχείριση και φοροελάφρυνση των μεγάλων επιχειρήσεων.

-Όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις, είτε ΠΑΣΟΚ είτε ΝΔ, παρείχαν την απαραίτητη κάλυψη και νομιμοποιούσαν της τράπεζες να λεηλατούν τα λαϊκά νοικοκυριά.

-Η αγροτική παραγωγή της χώρας «ξεχερσώθηκε» από την Κοινή Αγροτική Πολιτική της άλλοτε ΕΟΚ.

-Η συνθήκη του Μάαστριχτ και όλες οι μετέπειτα συμπληρωματικές έδωσαν και δίνουν στο μονοπωλιακό κεφάλαιο τη δυνατότητα να κερδοσκοπεί με τους πιο ευνοϊκούς όρους μέσα στις χώρες της ΕΕ.

-Οι περισσότερες εγχώριες παραγωγικές μονάδες και διάφορες μικροεπιχειρήσεις γονάτισαν μπροστά στον άνισο ανταγωνισμό και η παραγωγική βάση της χώρας σταδιακά αποσαρθρώθηκε.

-Οι ντόπιοι αλλά κυρίως οι ξένοι μονοπωλιακοί όμιλοι εδώ και χρόνια αγοράζουν για ένα κομμάτι ψωμί τη δημόσια περιουσία ή αναλαμβάνουν έργα τα οποία τελικά τα πληρώνει διπλά και τριπλά ο ελληνικός λαός, πάντα με τη θρασύτατη δικαιολογία ότι αυτό είναι που συμφέρει το λαό (βλ. ΟΤΕ, αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος, Αττική Οδό κ.ά.).

-Ο έλεγχος των ιμπεριαλιστικών κέντρων επί των μικρών και αδύναμων χωρών μέσω του ληστρικού και μακρόχρονου δανεισμού, δηλαδή η οικονομική και πολιτική εξάρτηση δια του χρέους, αποτελεί μια συνηθισμένη εκδοχή της νεοαποικιοκρατίας.

Η λύση για τα παραπάνω βασικά προβλήματα προς όφελος του λαού, δηλαδή η ανασυγκρότηση, ανάπτυξη και προστασία της ντόπιας παραγωγής, η κατάργηση των ελαστικών μορφών εργασίας, η εφαρμογή ενός φορολογικού συστήματος που απαλλάσσει το λαό και βάζει το κεφάλαιο να πληρώσει, ο κρατικός έλεγχος των τραπεζών για την προστασία των λαϊκών νοικοκυριών, η επανάκτηση όλης της δημόσιας περιουσίας που έχει χαθεί με ληστρικές συμφωνίες και η επέκτασή της στους βασικούς παραγωγικούς και άλλους κομβικούς για την οικονομία τομείς, η εθνική ανεξαρτησία και η άρση της υποτέλειας σε ΕΕ

και ΗΠΑ, όλα αυτά έχουν ως προϋπόθεση μια αντιιμπεριαλιστική και αντιμονοπωλιακή κυβέρνηση με πραγματικό λαϊκό έρεισμα, που θα έρθει σε ρήξη με το αντιλαϊκό μόρφωμα της ΕΕ, για να τραβήξει το δρόμο του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της ελληνικής κοινωνίας.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, το αποτέλεσμα των εκλογών δεν είναι αυτό που θα ανοίξει το δρόμο για το λαό και τη σταθερή βελτίωση της ζωής μας. Η υποταγή στο θεσμικό πλαίσιο και την αντιλαϊκή πολιτική της ΕΕ κρατά δέσμιο το λαό σε μια πορεία περαιτέρω εξαθλίωσης. Τα μέτρα που θα επιτραπεί στην κυβέρνηση να πάρει, δυστυχώς δε θα είναι ούτε καν αυτά που ελπίζουν οι πιο απελπισμένοι. Μερικές μεταρρυθμίσεις στην υγεία (π.χ. κατάργηση του εισιτηρίου των πέντε ευρώ για τα εξωτερικά ιατρεία και του ενός ευρώ για κάθε συνταγή) και την παιδεία (π.χ. κατάργηση της τράπεζας θεμάτων), το πάγωμα κάποιων ιδιωτικοποιήσεων, η παραχώρηση ενός ούτως ή άλλως ισχνού δώρου και στοιχειώδης αύξηση μόνο του βασικού μισθού, αποτελούν μεταρρυθμίσεις που θα είναι μεν καλές, αλλά αποτελούν αναντίστοιχα μέτρα προς το μέγεθος και τη φύση των προβλημάτων του λαού. Επιπλέον, θα προβληθούν σαν κοσμογονικές αλλαγές και θα επιχειρήσουν να επισκιάσουν την αδράνεια για τα βασικότερα και φλέγοντα ζητήματα που θα κρίνουν την προοπτική επιβίωσης του λαού μας.

Προοδευτικά μέτρα προς όφελος του λαού και εις βάρος του κεφαλαίου δεν μπορούν να προκύψουν, παρά μόνο ως αποτέλεσμα της πίεσης ενός ισχυρού λαϊκού κινήματος, οργανωμένου και σταθερού, ώστε να απειλεί πραγματικά την κυριαρχία του κεφαλαίου και να το εξαναγκάζει σε υποχωρήσεις. Αυθόρμητα ξεσπάσματα αγανάκτησης και απελπισίας, που δε μετεξελίσσονται σε συνειδητή πάλη με πολιτικό πρόγραμμα, δε φοβίζουν τους ταξικούς μας αντίπαλους. Το κεφάλαιο ξέρει καλά πώς φουσκώνει η λαϊκή αγανάκτηση και πώς ξεφουσκώνει, εάν δεν οργανωθεί. Αριστερές κυβερνήσεις, χωρίς πίσω τους ένα οργανωμένο λαϊκό κίνημα, που η στρατηγική τους ταυτίζεται με τις επιλογές του μονοπωλιακού κεφαλαίου (ΕΕ, ΝΑΤΟ), δεν απειλούν την αστική εξουσία. Και εντός της ΕΕ και ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία... δε γίνεται!

Όποιος εναποθέτει τις ελπίδες του σε πρόσωπα, ας περιμένει το Μεσσία!

Όποιος ικανοποιείται από το «Αριστερά να ’ναι, κι ό,τι να ’ναι», ας σκεπαστεί με μια κόκκινη σημαία μπροστά στην τηλεόραση, περιμένοντας την εξαγγελία του σοσιαλισμού από τις ειδήσεις των οκτώ!

Όποιος αρκείται στο αριστερο-δεξιό Αντιμνημόνιο, ας απολαύσει από σήμερα τη νέα μετα-

μνημονιακή ζωή του και τον επικείμενο αναβαπτισμό και μετονομασία της Ευρωενωσιακής αντιλαϊκής πολιτικής.

Όποιος κατανοεί την αναγκαιότητα της ρήξης και της εξόδου από την ΕΕ με την εφαρμογή ενός αντιιμπεριαλιστικού, αντιμονοπωλιακού και δημοκρατικού προγράμματος για την άμεση ανακούφιση του λαού, την αποτροπή του περαιτέρω εκφασισμού της κοινωνίας και την προοπτική του σοσιαλισμού, τότε οφείλει να εργαστεί για την άμεση συγκρότηση ενός τέτοιου αγωνιστικού λαϊκού Μετώπου και την ανάπτυξη ενός μαζικού επαναστατικού κομμουνιστικού φορέα.

kordatos.org